

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-1S/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200293
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová, LL.M
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:1020200293.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vladimíry Slobodovej LL.M (spravodajca), členiek senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M. a Mgr. Jany Ondrejковой v právnej veci žalobcu: A. B. C., trvale bytom D. X/X, E., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-132/2019/RK zo dňa 07.01.2020 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. KM-TO-2019/008201-005 zo dňa 11.11.2019, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave **z r u š u j e** rozhodnutie ministerky vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-132/2019/RK zo dňa 07.01.2020 a žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. KM-TO-2019/008201-005 zo dňa 11.11.2019 a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Súd **p r i z n á v a** žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 50%, o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca podal dňa 10.09.2019 na Ministerstvo vnútra SR sťažnosť, namietal správanie F. C. ako admina facebookovej stránky „Polícia Slovenskej republiky“, ktorý podľa žalobcu svojim vyjadrovaním sa na príspevky komentujúcich ľudí vážne narušuje dôveryhodnosť a vážnosť Policajného zboru SR. Osobitne poukázal na jeho vulgárne vyjadrenia na facebookovej stránke „FANKLUB POLICIE“ dňa 31.08.2019. Žalobca v sťažnosti žiadal, aby bol písomne vyrozumený o vybavení jeho sťažnosti, aby bolo posúdené konanie príslušníka PZ/ zamestnanca MV SR ako protizákonné a mali byť vykonané opatrenia na zabránenie takejto dehonestácii polície do budúcnosti. Podľa žalobcu mu nebolo doručené oznámenie, ale len odpoveď prezídia Policajného zboru, že boli prijaté opatrenia k správaniu štátneho zamestnanca bez ich konkrétnej špecifikácii. Žalobca to vyhodnotil ako porušenie povinnosti s odkazom na § 20 ods. 1, 3 a nasl. zákona o sťažnostiach a z toho dôvodu si aj podal žiadosť o sprístupnenie informácií.

2. Žalobca dňa 28.10.2019 požiadal Prezídium Policajného zboru, oddelenie komunikácie a prevencie ako povinnú osobu o poskytnutie informácie (ďalej len „infožiadosť“) podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 211/2000 Z.z.), konkrétne:

I. zaslanie konkrétnych prijatých opatrení, vo vzťahu k správaniu sa štátneho zamestnanca F. C. vrátane rozhodnutia v tejto veci,

II. zaslanie prijatých konkrétnych opatrení v prípade komunikačnej stratégie vo vzťahu ku komentárom príspevkov na facebookovom profile Policajného zboru.

3. Ministerstvo vnútra SR, Kancelárie ministra vnútra SR, tlačový odbor žalobcovi čiastočne informáciu sprístupnilo a v časti nevyhovenej infožiadosti vydal rozhodnutie č. KM-TO-2019/008201-005 zo dňa 11.11.2019 o čiastočnom nevyhovení žiadosti v rozsahu požadovaných informácií na sprístupnenie v bode č. I žiadosti. Rozhodnutie žalobca prevzal dňa 14.11.2019. V odôvodnení rozhodnutia odkázal žalovaný na § 2,3, 6 ods. 6, 9, 22 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“), čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 26 Ústavy SR, § 11 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 2 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“). Konkrétne žalovaný čiastočné nevyhovenie odôvodnil tým, že požadovaná informácia v bode I. žiadosti sa týkala súkromia a osobnosti fyzickej osoby štátneho zamestnanca, nedisponoval predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby na sprístupnenie. Podľa žalovaného konkrétne prijaté opatrenia vzťahujúce sa na zamestnanca F. C. vrátane rozhodnutia sa vzťahujú na individuálne identifikovaného jednotlivca, nepatria medzi informácie verejnej sféry a paria do súkromia zamestnanca spolu s ochranou jeho osobných údajov.

4. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. KM-OLVS-132/2019/RK zo dňa 07.01.2020 zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. č. KM-TO-2019/008201-005 zo dňa 11.11.2019, lebo sprístupnenie žalobcom požadovaných informácií spadá pod režim obmedzenia v zmysle § 9 zákona č. 211/2000 Z. z. Rozsah ochrany osobných údajov je širší ako rozsah, ktorého anonymizáciu požaduje žiadateľ. Údaje z disciplinárneho konania majú charakter údajov o súkromí fyzickej osoby a štátny zamestnanec ako dotknutá osoba disponuje právom na ochranu osobných údajov a údajov zo súkromnej sféry. Žalovaný ako zamestnávateľ má v § 78 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov určený rozsah informácií, ktoré môže sprístupniť. Podľa žalovaného žalobcom požadované informácie napĺňali kvalifikačné prvky údajov osobnej povahy zasahujúce do ekonomickej a sociálnej identity dotknutej osoby a rozhodnutie z disciplinárneho konania nie je možné zabezpečiť anonymizáciou.

II. Žaloba

5. Žalobca sa včas podanou žalobou doručenu súdu dňa 13.02.2020 domáha preskúmania rozhodnutia ministerky vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-132/2019/RK zo dňa 07.01.2020 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. KM-TO-2019/008201-005 zo dňa 11.11.2019, ich zrušenia v zmysle § 191 ods. 1 písm. c), g) SSP a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. V zmysle §193 SSP žiada uložiť povinnosť žalovanému sprístupniť mu požadované informácie, a to „aké konkrétne opatrenia (v anonymizovanej podobe) boli prijaté vo vzťahu k sťažnosťou napadnutému správaniu sa štátneho zamestnanca admina facebookovej stránky „Polícia Slovenskej republiky“, vrátane anonymizovaného rozhodnutia v tejto veci“. Nežiadal nariadiť pojednávanie a uplatnil si trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku za žalobu vo výške 70 eur.

6. Žalobca v žalobe uviedol niektoré konkrétne výroky zverejnené adminom na facebookovej stránke „Polícia Slovenskej republiky“ F. C., ktoré podľa jeho názoru narušujú dôveryhodnosť a vážnosť Policajného zboru, pritom na vyjadrenia upozorňoval už v jeho vyššie uvádzanej sťažnosti z 04.09.2019. V ďalšom žalobca hodnotí komunikáciu štátneho zamestnanca polície a Ministerstva vnútra ako vulgárny spôsob poukazovania na policajtov a Policajný zbor, dehonestáciu dôveryhodnosti Policajného zboru na verejnosti a preto je pre verejnosť dôležité vedieť z hľadiska transparentnosti, ako bolo naložené so správaním štátneho zamestnanca admina a s jeho výroky. Poukázal na jednu z funkcií zákona č. 211/2000 Z. z. a to je kontrola verejnosti nad činnosťou štátnych orgánov. Podľa žalobcu je dôležité hľadať spôsob na sprístupnenie požadovaných informácií, aj keď by medzi nimi boli osobné údaje podľa § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. Podporne svojou argumentáciou odkazuje na §2 ods. 1, §9 a § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. , tiež na rozsudky KS v Bratislave sp. zn. 6S/152/2017 a sp. zn. 2S 94/05 z 15.02.2006, rozsudok NS SR sp. zn. 5 Sži 2/2009 z 22.09.2009, uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05 z 16.03.2005, I. ÚS 117/07, II. ÚS 383/06 či II. ÚS 85/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03. Podľa žalobcu došlo k porušeniu jeho ústavného práva na odôvodnenie rozhodnutia a k porušeniu princípu právnej istoty s odkazom na §5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 2 CSP. Namietá postup a

rozhodovanie žalovaného pri oboch administratívnych rozhodnutiach, lebo žalovaný neaplikoval § 12 zákona č. 211/2000 Z. z., čiastočne nevyhovel jeho žiadosti napriek povinnosti mu danej § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. V odôvodnení rozhodnutí mu absentujú úvahy a vyhodnotenie aplikácie § 12 vyššie citovaného zákona, došlo zo strany žalovaného k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy a to mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej (§191 ods. 1 písm. g) SSP).

III. Vyjadrenie žalovaného

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. K veci uviedol, že žalobcovi boli poskytnuté informácie pod č. KM-TO-2019/008201-004 z 11.11.2019 k jeho otázke č. II v zákonom stanovenej lehote nasledovne: „Na základe Vašej žiadosti o informácie Vám v prílohe posielame požadované informácie. Pravidlá stránky Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „PZ SR“) na Facebooku boli zverejnené ešte pred spustením samotnej stránky v marci 2017 pod názvom „Pravidlá stránky a slušnej diskusie“. Táto sekcia je dostupná verejnosti na hlavnej stránke PZ SR. Zverejnené pravidlá upravujú postup PZ SR voči nevhodným komentárom a užívateľským účtom porušujúcim pravidlá, ako aj informujú o spôsobe monitoringu stránky z prípadu ohrozenia na živote či nahlasovaní trestnej činnosti. Iná komunikačná stratégia vo vzťahu k pravidlám stránky Policajného zboru na Facebooku nebola prijatá.“ V zákonnej lehote bolo rozhodnutím č. KM-TO-2019/008201-005 zo dňa 11.11.2019 rozhodnuté aj o čiastočnom nesprístupnení požadovanej informácie žiadanej v bode č. I žiadosti. Žalobca vo vyjadrení odcitoval odôvodnenie predmetného rozhodnutia. Poukázal na to, že rozklad žalobcu ako žiadateľa pozostával z dvoch častí - prvá časť bola sťažnosťou na vybavenie pôvodnej sťažnosti, ktorá časť bola odstúpená na vybavenie odboru kontroly Prezídia Policajného zboru; - druhá časť sa týka rozkladu voči rozhodnutiu o čiastočnom nesprístupnení informácie. Zotrval na správnosti čiastočného nevyhovenia žiadosti o informácie s odkazom na § 9 zákona č. 211/2000 Z. z., lebo rozsah ochrany osobných údajov je širší ako rozsah, ktorého anonymizáciu požaduje žalobca.

8. Podľa žalovaného obsahom žiadosti boli informácie o súkromí fyzickej osoby. Ochrana osobných údajov nie je viazaná výhradne na zákon o ochrane osobných údajov, základom je ústavnoprávna ochrana. Údaje o správnom trestaní a analogicky aj o disciplinárnom konaní spadajú do osobitnej kategórie osobných údajov, ktoré môžu podľa zákona o ochrane osobných údajov spracovávať len štátny orgán na základe osobitného predpisu alebo medzinárodnej zmluvy. Údaje z disciplinárneho konania požadované žalobcom majú podľa žalovaného charakter údajov o súkromnej fyzickej osobe, pritom pri štátnom zamestnancovi nejde o verejné otázky ale informácie súkromnej povahy. V zákone o slobode informácií je uvedený okruh osôb so zúženou ochranou osobných údajov, ale podľa žalovaného taxatívny výpočet nereflektuje všetky oblasti. Ako zamestnávateľ má v zmysle § 78 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov určený rozsah informácií, ktoré môže sprístupniť o zamestnancovi a tiež nemôže narušiť jeho vážnosť, dôstojnosť a bezpečnosť. Žalobca žiadal informácie osobnej povahy zasahujúce do ekonomickej a sociálnej identity dotknutej osoby a rozhodnutie z disciplinárneho konania nie je možné „zabezpečiť“ anonymizáciou, a práve toto boli dôvody čiastočného nesprístupnenia informácií. Žalovaný ďalej k veci uviedol, že žalobcovi bolo známe meno, priezvisko, zamestnávateľ a zverený úsek pôsobnosti štátneho zamestnanca. Čiže informácie ohľadom prijatých opatrení k správaniu sa štátneho zamestnanca F. C. vrátane prijatia rozhodnutia nepatria do verejnej sféry. Žalovaný na svoju obranu uviedol, že súčasťou ochrany súkromia je ochrana osobných údajov a poskytnutím požadovaných údajov by došlo k zásahu do súkromia fyzickej osoby. Žalovaný je presvedčený, že keďže subsumoval žalobcom požadovanú informáciu do rozsahu „súkromia ochrany osobných údajov“, nemožno spravodlivo a legitímne požadovať od neho ako štátneho orgánu, aby diferencoval medzi rôznymi stupňami porušenia služobnej disciplíny štátneho zamestnanca a nie je rozhodujúce, či k disciplinárnemu trestaniu došlo alebo nie.

IV. Replika žalobcu

9. Žalobca v replike doručenej súdu dňa 21.07.2020 zotrval na dôvodoch uvedených v správnej žalobe. Žalovaný je povinný mu poskytnúť požadované informácie, lebo podľa jeho názoru nejde o informácie týkajúce sa súkromia a osobnosti fyzickej osoby, ide o štátneho zamestnanca a on nežiada zverejnenie

fotografie, osobných údajov osoby, ale len anonymizované rozhodnutie resp. také rozhodnutie, z ktorého nebude osoba identifikovateľná. Na svoju obranu až v replike doplnil, že on sa len domnieval, že F. C. je adminom stránky Polícia SR, ktorú informáciu nemal potvrdenú. Pokiaľ by aj pán C. bol adminom, nejde o jeho osobné údaje. Zároveň na podporu svojej argumentácie odkázal na text odôvodnenia rozsudku KS v Bratislave sp. zn. 2S 94/05 z 15.02.2006: „ Údaj o tom, že fyzická osoba určená menom a priezviskom pracuje na Ministerstve zahraničných vecí SR nemá povahu všeobecne použiteľného identifikátora, pretože nie je trvalým identifikačným údajom dotknutej osoby a nie je ani znakom, na základe ktorého by bolo možné jednoznačne určiť identitu dotknutej osoby, či už priamo alebo nepriamo. meno a priezvisko fyzickej osoby bez určenia všeobecne použiteľného identifikátora a s údajom o tom, že pracuje na Ministerstve zahraničných vecí SR, nie je osobným údajom požívajúcim ochranu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov. Pokiaľ správne orgány prvého a druhého stupňa nevyhoveli žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie v časti týkajúcej sa mien a priezvisk zamestnancov ministerstva s odvolaním sa na zákon o ochrane osobných údajov, nepostupovali v súlade s objektívnym právom“.

10. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 03.03.2021 doplnil svoje vyjadrenie o rozhodovaciu prax súdov, konkrétne o rozhodnutie KS v Bratislave sp. zn. 1Sprl/217/2020 zo dňa 10.12.2020, v ktorom sa riešil analogicky obdobný prípad ako jeho žiadosť o informácie, pôvodne KS v Bratislave nevyhoveli žiadosti o sprístupnenie informácií. Predmetné rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 1RM/2021-142-I z 21.01.2021 a KS v Bratislave následne sprístupnil žiadateľke anonymizované rozhodnutie vo veci fyzickej osoby s konkrétnym menom a priezviskom. Žalobca k tomuto svojmu vyjadreniu predložil aj ním uvádzané rozhodnutia.

11. Žalovaný sa k replike žalobcu písomne nevyjadril.

V. Verejné vyhlásenie rozsudku

12. Správny súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania dňa 05. 10. 2023 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil podľa § 107 ods. 2 SSP, keďže žalobca výslovne v žalobe nežiadal o nariadenie pojednávania a ani žalovaný nepožiadala o nariadenie pojednávania vo veci.

13. Okrem uvedeného súd poukazuje aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj len ESLP) vo veci Varela Assalino proti Portugalsku zo dňa 25.4.2002, č. sťažnosti 64336/01, v zmysle ktorého ESLP nedospel k záveru, že článok 6 Dohovoru vždy zahŕňa právo na verejné pojednávanie bez ohľadu na povahu otázky, ktorá má byť vyriešená; je legitímne, keď vnútroštátne orgány berú do úvahy požiadavky efektivity a hospodárnosti konania [rozsudok Jan-Ake Andersson proti Švédsku zo dňa 29.10.1991, séria A č. 212-B, s. 45, § 27; rozsudok B. A. proti Švédsku (č. 2) zo dňa 19.2.1998, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I, s. 168, § 46; rozsudok Schuler-Zraggen proti Švajčiarsku z 24.júna 1993, séria A č. 263, s. 19, § 58]. V konaní, v ktorom sa majú riešiť iba právne otázky, postačuje preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie a pre spor z nich vyplývajúci sa javia byť výhodnejšie skôr písomné vyjadrenia ako ústne prednesy. V predmetnom konaní sa správny súd (ktorý nie je súdom skutkovým, ale preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia, teda jeho právnu stránku) na základe predloženého administratívneho spisu zameral na skúmanie právnej otázky a správnosť aplikácie ustanovení zákonov č. 211/2000 Z.z., č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len SP alebo Správny poriadok), preto aj v tomto konaní možno postupovať podľa záverov ESLP vyjadrených vo vyššie citovaných rozhodnutiach a vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

VI. Relevantné právne predpisy

14. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

15. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

16. Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

17. Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru, výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci

18. Podľa čl. 4 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), osobné údaje" sú akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby (ďalej len "dotknutá osoba"); identifikovateľná fyzická osoba je osoba, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä odkazom na identifikátor, ako je meno, identifikačné číslo, lokalizačné údaje, online identifikátor, alebo odkazom na jeden či viaceré prvky, ktoré sú špecifické pre fyzickú, fyziologickú, genetickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu tejto fyzickej osoby;

19. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právo na prístup k informáciám sa nevzťahuje na informácie, ktoré nie sú k dispozícii, najmä na vytváranie výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov a na vytváranie názorov.

20. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba; súhlas sa nevyžaduje, ak ide o sprístupňovanie osobných údajov zosnulej dotknutej osoby na vedecký účel, na štatistický účel, na účel archivácie, dokumentačnej činnosti, historického výskumu, činností pohrebísk, umiestnenia pamätníkov a pamätných tabúl, konania spomienkových podujatí a piety v rozsahu nevyhnutnom pre jeho naplnenie. Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.

21. Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

22. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

23. Podľa § 2 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“), osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa identifikovanej fyzickej osoby alebo identifikovateľnej fyzickej osoby, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora, iného identifikátora, ako je napríklad meno, priezvisko, identifikačné číslo, lokalizačné údaje,¹) alebo online identifikátor, alebo na základe jednej alebo viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú identitu, fyziologickú identitu, genetickú identitu, psychickú identitu, mentálnu identitu, ekonomickú identitu, kultúrnu identitu alebo sociálnu identitu.

24. Podľa § 78 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov, prevádzkovateľ, ktorý je zamestnávateľom dotknutej osoby, je oprávnený poskytovať jej osobné údaje alebo zverejniť jej osobné údaje v rozsahu titul, meno, priezvisko, pracovné zaradenie, služobné zaradenie, funkčné zaradenie, osobné číslo zamestnanca alebo zamestnanecké číslo zamestnanca, odborný útvar, miesto výkonu práce, telefónne číslo, faxové číslo, adresa elektronickej pošty na pracovisko a identifikačné údaje zamestnávateľa, ak

je to potrebné v súvislosti s plnením pracovných povinností, služobných povinností alebo funkčných povinností dotknutej osoby. Poskytovanie osobných údajov alebo zverejnenie osobných údajov nesmie narušiť vážnosť, dôstojnosť a bezpečnosť dotknutej osoby.

25. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia..

26. Podľa § 5 ods. 1 SSP, konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v odsekoch 2 až 12.

27. Podľa čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

VII. Posúdenie veci správnym súdom

28. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. KM-TO-2019/008201-005 zo dňa 11.11.2019 v spojení s rozhodnutím ministerky vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-132/2019/RK zo dňa 07.01.2020 vo veci nevyhovenia infožiadosti žalobcu v časti požadovanej informácie: „poskytnutie konkrétnych prijatých opatrení vo vzťahu k správaniu sa štátneho zamestnanca F. C. vrátane zaslania rozhodnutia“. Súd obligatórne vychádzal z žalobných námietok žalobcu. Medzi účastníkmi boli spornými otázky: 1) či žalobcom požadované informácie podliehajú obmedzeniu podľa § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií z dôvodu ochrany osobnosti a súkromia; 2) či mal žalovaný zvoliť postup v zmysle § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. a len čiastočne nevyhovieť žiadosti. Súd bol viazaný len žalobnými bodmi žalobcu.

29. Súd upriamuje pozornosť na zmysel a účel zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktorým je vytvorenie právneho rámca pre realizáciu základného práva jednotlivca na informácie a zároveň umožňuje verejne kontrolovať výkon verejnej moci, ktoré sú v slobodnej demokratickej spoločnosti a v právnom štáte veľmi prospešné a žiaduce. Z uvedených dôvodov je zákon o slobodnom prístupe k informáciám koncipovaný tak, že povinné osoby sú v zásade povinné na žiadosť poskytnúť všetky informácie týkajúce sa výkonu verejnej moci, ktorými disponujú. Z tejto generálnej klauzuly zákon o slobodnom prístupe k informáciám určuje výnimky zo sprístupnenia údajov. Rovnako aj osobitné zákony (napr. zákon o ochrane osobných údajov, zákon o utajovaných skutočnostiach,...) môžu určiť, že niektorá informácia nepodlieha sprístupneniu. Vzhľadom na to, že určenie takýchto výnimiek je svojou povahou obmedzením základného práva na informácie, musí vždy spĺňať atribúty čl. 26 ods. 4 ústavy, resp. čl. 10 ods. 2 dohovoru. Medzi ne patrí aj právna sila prameňa práva, ktoré ustanovuje takéto výnimky, teda že ich možno ustanoviť len zákonom. Pokiaľ povinná osoba nedisponuje konkrétnou zákonnou normou, ktorá by sprístupnenie informácie vylučovala, je povinná požadovanú informáciu sprístupniť. Žiadne odmietnutie sprístupnenia informácie nemožno odôvodniť teoretickou koncepciou bez opory v zákonomnom texte (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 522/2021 zo dňa 03.02.2022).

30. Rozsah a podmienky prístupu k informáciám upravuje zákon č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa tohto zákona má každý právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii, pričom informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje (§ 3 ods. 1,3 cit. zák.). Osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie sú štátne orgány, obce ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti (§ 2 ods. 1 cit. zák.). Všetky zákonom ustanovené obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení

tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia (§ 12 cit. zák.).

31. Ústavný súd SR v súvislosti s výkladom čl. 26 Ústavy SR uviedol (rozsudok KS v Bratislave zo dňa 14. novembra 2018, sp. zn. č. 2S/184/2017, bod 32), že „právo na informácie zaručené v čl. 26 ústavy má tri zložky, a to vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií. Ide o tri relatívne samostatné zložky práva na informácie. Vyhľadávanie informácií je vlastne zisťovanie, či v oblasti záujmu toho, kto informácie vyhľadáva, informácie vôbec existujú, aké a kde sa nachádzajú. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rozširovanie informácií je akýkoľvek spôsob odovzdania prijatej informácie ďalšiemu subjektu, resp. ďalším subjektom (mutatis mutandis I. ÚS 57/00). Ústava ponecháva v dispozičnej sfére každého oprávneného subjektu, aby sa rozhodol, ako právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať informácie o verejných veciach uplatní, a či pritom využije technické zariadenia určené na vyhotovenie obrazového, zvukovoobrazového alebo zvukového záznamu (podobne aj II. ÚS 28/96). Ústava SR prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám. Druhú skupinu tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim, ak oprávnené osoby uplatnia svoje právo na informácie. Tretiu skupinu informácií tvoria informácie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o informácie podliehajúce úprave čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Ústava SR neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať.“

32. Zákon č. 211/2000 Z. z. samotné sprístupnenie až nesprístupnenie informácií odstupňováva tak, že:

- a. požadovaná informácia sa sprístupní;
- b. ak informáciu nemožno v celom jej rozsahu sprístupniť, potom sa sprístupnenie požadovanej informácie obmedzí;
- c. ak zákon výslovne určuje, že takúto informáciu nemožno sprístupniť ani v obmedzenom rozsahu, potom sa požadovaná informácia nesprístupní.

33. Vo všeobecnosti teda platí, že podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. sa sprístupňujú všetky informácie, ktoré majú povinné osoby k dispozícii (písmeno a. predchádzajúceho odseku). S cieľom zachovania informačnej povinnosti povinnej osoby a aj práva na prístup k informáciám oprávnenej osoby je nevyhnutné v ďalšom štádiu skúmať, či informáciu ako takú možno sprístupniť v obmedzenom rozsahu podľa § 9, § 11 a § 12 zákona č. 211/2000 Z.z. (písmeno b. predchádzajúceho odseku). Ak informáciu nemožno sprístupniť ani v obmedzenom rozsahu, potom povinná osoba informáciu nesprístupní podľa § 8, § 10, § 11 (písmeno c. predchádzajúceho odseku). Spoločným menovateľom pre čiastočné alebo úplné obmedzenie práva na informácie je, že sú v súlade so zákonom (test legality) a s cieľom sledovaným zákonom (test legitimacy) za súčasného zohľadnenia podstaty a zmyslu práva na informácie. Všeobecnými cieľmi sú opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR) a ďalšie ciele vymedzené v § 8 až § 13 zákona č. 211/2000 Z. z.

34. V súvislosti s ochranou osobných údajov pri aplikácii Infozákona sa uplatňuje princíp, že povinná osoba zverejňuje, resp. sprístupňuje len tie osobné údaje, ktoré jej ukladá zákon (nemusí ísť len o Infozákon - príkladom § 5, § 9 ods. 3 Infozákona), resp. na poskytnutie osobných údajov disponuje povinná osoba písomným súhlasom. Pre súd bol v konaní podstatný aj samotný obsah žiadosti o informácie, aké konkrétne informácie žalobca požaduje. Žalobca má záujem ako verejnosť byť informovaný nie o osobných údajoch F. C., ale vo vzťahu k jeho pracovnej pozícii štátneho zamestnanca aké konkrétne opatrenia mu boli uložené zamestnávateľom za spôsob jeho konania, správania sa vo forme vulgárneho vyjadrovania sa na konkrétnej stránke a v konkrétny deň. Tiež žiadal zaslať rozhodnutie o uloženom opatrení. Súd má za to, že žalobcom požadované informácie sa netýkajú súkromia fyzickej osoby, F. C., lebo súvisia s jeho spôsobom vyjadrovania sa ako štátneho zamestnanca konkrétneho rezortu na margo polície. Sprístupňovanie informácií v režime zákona č. 211/2000 Z. z. vychádza z princípu, že ak neexistuje zákonný dôvod pre nesprístupnenie informácie, musí sa

informácia sprístupniť. Žalobca v žalobe tvrdil, že neexistuje dôvod na nesprístupnenie informácií, lebo žalovaný mal zvoliť anonymizovanie v informáciách v zmysle § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. Žalovaný nesprístupnenie vyššie požadovaných informácií odôvodnil § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., keďže nemal súhlas od dotknutej osoby, sekundárne § 78 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že písomný súhlas dotknutej osoby na poskytnutie požadovaných informácií nebol daný. Ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. však viaže povinnosť povinnej osoby sprístupniť požadované informácie alternatívne buď na predchádzajúci písomný súhlas dotknutej osoby alebo na ustanovenie osobitného zákona. V tomto prípade súhlas absentoval, preto súd skúmal splnenie druhej alternatívnej podmienky. Žalovaný tu obranu postavil sekundárne na § 78 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov, ale z obsahu predmetného ustanovenia súdu vyplýva, v akom rozsahu a kedy je zamestnávateľ (t.j. žalovaný) oprávnený poskytnúť osobné údaje dotknutej osoby. V druhej vete príslušného ustanovenia § 78 ods. 3 citovaného zákona je uvedená podmienka, že poskytovanie osobných údajov nesmie narušiť vážnosť, dôstojnosť a bezpečnosť dotknutej osoby. Žalovaný odvolávajúc sa na tento paragraf v svojom rozhodnutí a ani v písomnom vyjadrení súdu nezodôvodnil, či a akým spôsobom by sprístupnením požadovaných informácií narušil tieto atribúty u osoby vyjadrujúcej sa na facebookovej stránke. Z obsahu § 78 ods. 3 citovaného zákona jednak nevyplýva zákaz poskytnúť podobné údaje dotknutej osoby ohľadom uložení opatrení a jednak samotná norma v texte uvádza oprávnenosť poskytnúť údaje. Súd si z toho ustálil, že je tu splnená druhá alternatívna podmienka v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. ukladajúca povinnosť sprístupniť informácie.

35. Právo na informácie podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR potrebuje konkretizáciu osobitným zákonom (na rozdiel od slobody prejavu, takisto zakotvenej v čl. 26 Ústavy SR, ktorá nemusí byť bližšie špecifikovaná osobitnými predpismi). Súčasťou režimu práva na informácie je výslovne uložená povinnosť orgánov verejnej moci zverejniť (sprístupniť) informácie, ktoré sa zaručujú prostredníctvom práva na informácie. Vo všeobecnosti platí, že štátne orgány zverejňujú všetky informácie, ktoré majú k dispozícii (§ 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.), až na výnimky určené zákonom (§ 8 až § 13 zákona č. 211/2000 Z. z.). Informácie sa pritom sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje. Obmedzenie práva na informácie je dovolené pri splnení formálnych a materiálnych podmienok. Formálnou podmienkou je explicitná zákonná úprava takého obmedzenia; materiálnou podmienkou je požiadavka, aby obmedzenie slúžilo na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, verejného zdravia alebo mravnosti a nevyhnutnosť obmedzenia v demokratickej spoločnosti.

36. Súd ďalej vychádzal z toho, že právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie však nie je absolútne a možno ho obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého sa musí pri obmedzovaní základných práv a slobôd dbať na ich podstatu a zmysel a obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Prítom je potrebné vykladať reštriktívne rozsah obmedzení základných práv a slobôd.

37. Správny súd sa podrobne zaoberal spornou otázkou medzi účastníkmi, či bol žalovaný povinný sprístupniť informáciu „konkrétne opatrenia prijaté vo vzťahu k správaniu sa štátneho zamestnanca F. C. vrátane rozhodnutia v tejto veci“, a ak áno, tak či nie je možné zabezpečiť anonymizovanie rozhodnutia z disciplinárneho konania. Súd sa zaoberal najprv otázkou formulácie, čiže skutočným obsahom žiadosti o informácie, čo žalobca požadoval. Súd tu rozlišoval dotknutú osobu (subjekt údajov) a informáciu týkajúcu sa dotknutej osoby (osobný údaj). Žalobca jasne žiadal byť informovaný o opatreniach voči osobe určenej ako štátny zamestnanec s konkrétnym menom a priezviskom, ktorý sa na konkrétnej internetovej stránke vulgárne vyjadroval k polícii, žiadal zaslať rozhodnutie ohľadom uloženého opatrenia. V rámci odôvodnenia žiadosti opísal úkony menovanej osoby označenej ako admin, ktorý sa vyjadroval na facebookovej stránke „FANKLUB POLICIE“ v konkrétny deň 31.08.2019.

38. Súd je toho názoru, že pokiaľ aj povinná osoba nedisponuje súhlasom dotknutej osoby alebo aj ak by jej osobitné predpisy neumožňovali poskytnúť požadované údaje majúce charakter osobných údajov, nepredstavuje táto skutočnosť vždy dôvod pre odmietnutie sprístupnenia informácie ako celku, lebo

treba vždy vychádzať z konkrétneho pomenovania rozsahu a obsahu žiadosti o informácie. Čiže povinná osoba by mala vykonať anonymizáciu informácie a vo zvyšku, ak to neodporuje iným ustanoveniam Infozákona, resp. iným zákonom, požadovanú informáciu sprístupniť. „Účelom ustanovenia § 9 zák. č. 211/2000 Z. z. je chrániť informácie týkajúce sa súkromia a osobné údaje fyzických osôb. Právo na ochranu súkromia je právo osoby rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či, v akom rozsahu a akým spôsobom majú byť skutočnosti jej osobného súkromia sprístupnené iným. Súčasťou práva na ochranu súkromia je aj ochrana osobných údajov. Právo na súkromie však zahŕňa aj právo na ochranu informácií a skutočností, ktoré sa celkom nedajú kvalifikovať ako osobné údaje. Ide napríklad o písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy. Právo na ochranu súkromia a prejavov osobnej povahy je tiež aj súčasťou práva na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo 250/2008 zo dňa 25. novembra 2009). Ustanovenie § 9 ods. 1 obsahuje viacero neurčitých pojmov (pr. „informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti“, „informácie, ktoré sa dotýkajú súkromia“, „písomnosti osobnej povahy“) a treba rozhodnúť, či možno konkrétnu požadovanú informáciu podradiť pod tieto pojmy. Pri tomto rozhodovaní treba vždy zohľadniť ústavné právo na informácie a vážiť na jednej strane právo na ochranu osobnosti a súkromia a na druhej strane právo verejnosti na informácie. Súd je toho názoru, že právo verejnosti na informácie prevažuje nad právom dotknutej verejne činnnej osoby na ochranu súkromia a nesprístupnenie žalobcom požadovanej informácie v anonymizovanej podobe v zmysle zákona by bolo protiústavným obmedzením práva na informácie. Pri osobách verejne činných existuje legitímny záujem na prístupe k informáciám o ich činnosti, záujem na ochrane ich súkromia sa dostáva do kolízie s ústavným právom obyvateľov na informácie o opatreniach uložených verejne činnnej osobe v rámci disciplinárneho konania. Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti už riešil prípady, ktoré sa týkali výkladu pojmu „osobnosť“ a „súkromie“, a to práve vo vzťahu k verejným činiteľom. Hoci nešlo o prípady riešené v súvislosti so sprístupňovaním informácií podľa zákona o slobode informácií, rozhodnutia Ústavného súdu SR možno jednoznačne vzťahovať na výklad pojmov „súkromie“ a „záznamy týkajúce sa prejavov osobnej povahy“, napr. v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 44/00 zo dňa 5. januára 2001 bolo konštatované, že „...že u osôb verejného záujmu dochádza k zúženiu priestoru ich súkromnej sféry v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv“. Súd tu odkazuje na rezolúciu č. 1165 zo dňa 26. júna 1998 parlamentného zhromaždenia Rady Európy venovanú právu na súkromie v ktorej sa uvádza, že „verejne činné osoby (public figures) ... musia rešpektovať, že ich osobitné postavenie v spoločnosti automaticky vyvoláva tlak na ich súkromie a musia strpieť zvýšenú kontrolu verejnosti nad takouto svojou činnosťou“. Je pravdou, že aj zamestnanci žalovaného majú právo na ochranu svojej osobnosti podľa § 11 a 12 Občianskeho zákonníka aj podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, ale predmetom ochrany podľa tohto ustanovenia sú len osobné práva fyzickej osoby ovplyvňujúce rozvoj jeho osobnosti, hlavným zmyslom takejto občianskoprávnej ochrany je všestranný rozvoj a uplatnenie osobnosti človeka. Za súčasť základného práva na súkromie a ani za prejav osobnej povahy (v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka) nemožno u verejného činiteľa - štátneho zamestnanca F. C. považovať informácie o tom, či a aké opatrenia mu boli uložené za jeho vulgárne vyjadrovanie sa voči polícii na facebookovej stránke „FANKLUB POLICIE“. V prípade výkonu zákonných právomocí verejných činiteľov na verejnosti ide o takú ich činnosť, ktorá podlieha (môže podliehať) okrem iného aj zákonnému režimu kontroly buď odbornej alebo laickej verejnosti.

39. Súd je toho názoru, že v danom prípade boli účinky aplikovaného zákona o ochrane osobných údajov na žiadosť žalobcu o informácie nezlučiteľné s ústavnou úpravou práva na informácie. Hoci je definícia pojmu „osobný údaj“ obsiahnutá v § 2 zákona o ochrane osobných údajov veľmi všeobecná, nemožno toto ustanovenie vykladať spôsobom, ktorý by viedol k neprípustnému obmedzeniu ústavou zaručeného práva žalobcu, či ktorejkoľvek inej informácie, najmä keď ide o informácie o uložených opatreniach za spôsob vyjadrovania sa štátneho zamestnanca, ktorého činnosť a verejné vyjadrovanie má byť v demokratickom a právnom štáte pod verejnou kontrolou. Súd je toho názoru, že v danom prípade právo žalobcu na informácie požadované podľa zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva priamo z článku 26 ods. 1 Ústavy SR a je nadradené záujmu žalovaného na ochranu údajov o zamestnancoch verejnej správy. Ďalej súd dodáva, že samotné opatrenie o výsledku disciplinárneho konania (ktoré spomína samotný žalovaný vo vyjadrení) je zhrnutím zistení v konaní štátneho zamestnanca formou dehonestujúceho sa vyjadrovania k polícii. A práve tieto informácie uvedené v opatrení (rozhodnutí), ktoré popisujú pochybenia a zachytávajú podstatný obsah opatrenia ako výsledku kontroly, je povinná osoba sprístupniť na základe žiadosti o poskytnutie informácie k otázke konkrétnych opatrení ako aj samotného rozhodnutia v anonymizovanej podobe. Iba takto vnímaný obsah práva na informácie je

spôsobilý naplniť ústavné garancie práva na informácie a naplniť medzinárodné záväzky Slovenskej republiky v tomto smere účinným spôsobom (nález ÚS SR zo dňa 03.02.2022, sp. zn. II. ÚS 522/2021).

40. Na základe uvedeného je súd toho názoru, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke nesprávne a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie ministra ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu podľa 191 ods. 1 písm. c) SSP zrušiť.

41. Vo vzťahu k požiadavke žalobcu zaslať mu rozhodnutie svedčiace o uloženom opatrení súd vychádzal z toho, že v písomnej infožiadosti žiadal žalobca celé rozhodnutie. Až v rámci obsahu petitu správnej žaloby zmenil rétoriku a žiadal anonymizované rozhodnutie. Súd vychádzal z toho, že zákon č. 211/2000 Z. z. obmedzuje prístup k informáciám z hľadiska rozhodovacej činnosti konkrétnych orgánov štátu len vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdov a prokuratúry podľa § 11 ods. 1 písm. d) SSP. Rozhodovacia činnosť orgánov verejnej správy sa ale do tohto režimu nezaraďuje. Správny súd preto dospel k záveru, že individuálne správne akty orgánov verejnej správy sa sprístupňujú podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. po zanonymizovaní osobných údajov dotknutých osôb, keďže ide o informácie, ktoré má povinná osoba k dispozícii. Žalovaný v rámci obrany síce v konaní tvrdil, že nemožno zabezpečiť anonymizovanie rozhodnutia z disciplinárneho konania, ale ničím toto svoje tvrdenie nepreukázal, bližšie nezdôvodnil. Nakoľko žalobca žiadal popri zrušení rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie aj v zmysle §193 SSP uložiť povinnosť žalovanému sprístupniť mu požadované informácie, v tejto časti súd žalobu žalobcu zamietol. Dôvodom čiastočného zamietnutia žaloby bolo to, že je potrebné, aby sa správne orgány opätovne vypořádali so žiadosťou žalobcu o sprístupnenie rozhodnutia a obsah rozhodnutia (rozhodnutie) poskytli miernejšou formou obmedzenia práva, v menšom rozsahu, aplikujúc § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., t.j. poskytli anonymizované rozhodnutie a anonymizované informácie.

42. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu (§ 191 ods. 6 SSP). V ďalšom konaní sa žalovaný zameria na obsah textu žiadosti o poskytnutie informácií, riadne odôvodnenie svojho rozhodnutia, tak aby bolo jasné, či a ako vyhodnotil možnosť sprístupnenia požadovanej informácie formou zaslania rozhodnutia v zúženom rozsahu v zmysle § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. alebo ho konkrétne dôvody viedli k absolútnemu nesprístupneniu požadovaných informácií.

43. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 ods.1 SSP, podľa ktorého úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 50%, lebo mal úspech len sčasti, v polovici. Žalobca nemal úspech v časti, v ktorej súd zamietol jeho žalobu v časti uložiť povinnosť žalovanému poskytnúť informácie a v tejto súvislosti mu ani nepriznal náhradu trov konania podporne odkazujúc aj na rozsudok NSS SR z 27.4.2023, sp. zn. 5 Sfk/47/2022 („Subjektívne právo vo všeobecnosti neexistuje ani na to, aby administratívny orgán podávateľovi podnetu na tento jeho podnet reagoval a odpovedal, ak to zákon výslovne neustanovuje . Správnu žalobou teda nemôže žalobca úspešne brojiť proti postupom a výstupom vybavovania podnetov adresovaných orgánom verejnej správy, a to pre nedostatok dotknutosti na subjektívnych práv podľa § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP“).

44. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva

(sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.